

ROMÂNUL

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC DIN JUD. ARAD

PACE!

„Pe pământ pace, între oameni: binevoire!”

St. Ev. dela Luca Cap. II v. 8.

Pace vestește nașterea lui Iisus Hristos; cea care cerească, care a însoțit pe îngerul vestitor, a cântat zicând: „**Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni: BINEVOIRE!**”; pace în suflete, pace între oameni au cerut, pe acele vremuri, în care s'a întâmplat minunea coborârii lui Dumnezeu pe pământ, toți

cei oropsiți, toți cei cu inimi curate, toți acei cu dragoste către oameni, căci cei curați cu duhul, cei cu inimi blânde aceasta cer dela Dumnezeu: **pace**. Înțelepții vremurilor, și chiar unii dintre cei puternici, s'au bucurat când, cetind din stelele cerurilor, au aflat că s'a născut omul cel fără de nceput în bunătate și fără sfârșit în milostenie, Fiul lui Dumnezeu.

S'au pornit magii și l-au adus aur, smirnă și tămâie, cele mai scumpe daruri ale vremii. Au înfruntat greutățile unei călătorii lungi s'au adus daruri scumpe aceluia care, la rândul Lui, aducea pacea din înălțimile cerurilor.

Pace!...

Cerurile s'au deschis, o bucurie nemărginită pătruns în sufletele oamenilor. Până și tiranii celor vremuri și-au regăsit adevăratele lor suflete. Unul singur, Irod, și-a temut puterea și a jup să se ucidă pruncii ca să-l piardă și pe acela care aducea pacea. N'a izbutit. Invățătura dumnezeiască s'a răspândit pe toată suprafața pământului. Pacea, binevoirea și iubirea de aproapele, au luat toiașul, și n'au pribegia lor, au bătut la inimile oamenilor și mulți, milioane de oameni, le-a deschis și ele au intrat în suflete și domnesc întrânsele.

Dar milioane, și poate că mai multe milioane, s'au deschis și pacea și bunăvoirea n'au intrat. Acele milioane de suflete nu sunt stăpânite de binevoire și iubire, ci de ură și de dușmănie.

Chiar azi, în zilele noastre când noi, cei ce-am deschis larg ușile sufletelor noastre, serăm nașterea aceluia care ne-a adus pacea, omenirea se găsește împărțită în două tabere: una care vrea domnia păcii, alta care vrea răsturnarea păcii și propovăduieșteuciderea, una care vrea iubirea de aproapele, alta care vrea vrajba și ura între oameni, una care vrea, sub soarele binefăcător al păcii, înflorire, alta care vrea înunecarea rațiunii și prăpădul.

Mulțimile și conducătorii unor popoare vor pacea binefăcătoare, dar sunt alții cari vor războiul. Poporul Român și Regele său vrea pacea, căci prin pace se asigură progres și pacea asigură neamului nostru veșnicie. Irod a

Christos este înșelat... Christos se răsbună

de I. D. UNGUREANU

Cel de-al o mie nouă sute treizeci și șase-lea an dela nașterea Mântuitorului s'a dus. Omenirea pășește într'un an nou, cu sufletul tot așa de păcătos, de parcă ar aștepta o nouă jertfă.

Te vei intrupa Tu Dumnezeu înc'odată? Jertfi-te-vei Tu Hristoase iarăși, pentru a salva turma păcătoasă? Unde sunt aleșii tăi — și, care este lucrul lor?

Sunt aproape două mii de ani decând Dumnezeu făcându-se pe sine aluatul iubirii, păcii și speranței, s'a dat hrană spirituală nenorocitelor turme cuvântătoare, pentru ca să-și poarte mizeria, sperând pacinic în zile mai bune, cu înmăgăierea fericirii din viața cealaltă.

Aleșilor Săi le-a dat impunitățile de a propovădui **pacea, iubirea și speranța** — în numele Său — milioanele de nenorociți și, **de a cere miilor de fericiri ai acestei lumi** măcar fărămiturile prânzurilor lor bogate, în schimbul liniștii ce li se dăruiește.

Acesta este rostul vizibil al Bisericii creștine, în mijlocul unei lumi apucată de furia nebuniei materialiste: peunii să-i îmblânzească, să le amortească suferința, pentru a-și duce în pace povara propriului lor des-

tin, iar pe alții să-i hotărăscă la un pic de omenie, de milă și iubire de aproapele; să-i convingă că pacea, prielnică bunelor slări, nu este posibilă fără mâna de ajutor întinsă frățește celor mulți, împovărați și nenorociți. Și tuturor să le dea Speranța mântuirii!

Biserica lui Hristos, așa slabă cum era la început, schimbă în puțin timp fața lumii cuvântătoare. Omul cel vechiu — păgân — trecu în umbră și ieși la lumină omul cel nou — omul creștin. Căci Biserica era tare în duh.

Trecând vremea, Biserica se întărește tot mai mult și materializește însă, ajutată de omul cel vechiu, ce intră ca trădător în comunitate, fără a se știi, să îmbrace pe trupul său semnele smereniei, sutane largi și grele de mătăasă, cruci de aur.

Dar Biserica, pe măsură ce se întărea astfel, slăbia tot mai mult — căci slăbia în duh.

Turma era părăsită... Hristos era înșelat!!!

Cele mai tari biserici din lume: Rusească și Spaniolă — ce sunt astăzi? Altarele lor sunt prefăcute în grajduri de mulțimea furioasă, iar morții sunt scoși din morminte pentru răsbunare... Ca la sfârșitul lumii.

Sângeroasele revoluții so-

vrut să taie cu sabia pe Acela care întruchipase pacea și a murit el însăși ucis de propria lui sabie. Tot așa vor trăi și națiunile cari iubesc pacea și se vor prăbuși popoarele cari îndrăgesc ura și războiul.

Poporul nostru e bun, e blând, e muncitor, este iubitor de pace și iubește pe de aproapele său. Cultivând aceste virtuți înainte, el va trăi mult pe acest pământ.

Când în sfintele zile ale sărbătorii nașteri lui Iisus Hristos, satele noastre răsună de glasurile argintii ale copiilor voioși, cari poartă colinda din ușă 'n ușă, când inimile se 'nduioșează de măreția praznicului, când frunțile se descrețesc și fețele se 'nseninează la auzul colinzilor, opriți-vă un moment în fața icoanei care întâișează chipul minunatului prunc și spre fericirea voastră, a pruncilor voștri și a neamului românesc, deschideți-vă larg inimile ca să pătrundă 'n ele lumina veșniciei și îngânați cu evlavie și suflet curat: „**Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni: binevoire!**”.

prof. ILIE ARDELEAN

Semnul apocaliptic al anului 1936

ciale din ambele state, sun în acelaș timp și poate în primul rând și anticlericale.

De ce această ură contra clerului și călugărilor, când ei nu sunt nici mai buni nici mai răi decât lumea cealaltă? Se spune că din cauza dușmanilor lui Hristos, cari agită. Dar de ce îi ascultă poporul, poporul botezat și creștinat de servitorii altarelor?.. Cauza e alta. Clerul fiind exact ca și ceilalți oameni, are totuși privilegiul de castă; în special privilegiul de a fi, spiritual, mandatarii, depozitarii — deci distribuitorii voinței lui Dumnezeu, pe pământ. Și încă ceva: cu acest depozit enorm de putere, au trecut și se găsesc și azi, în mare parte, în tabăra asupritorilor poporului.

„Voința lui Dumnezeu” au vândut-o împilatorilor, în schimbul privilegiilor materiale.

Poporul a fost robii, poporul a fost exploatat ca vitele. Poporul a fost părăsit, rămânând doar cu speranța și puterea de a răbda în pace jugul.

Ce primește poporul în schimbul acestei răbdări în pace? Nimic.

Nimic, pentru că așa grăiește o falsificată voință a lui Dumnezeu târguită negustorește. Nimic, pentru că odată târgul făcut, clerul n'a mai avut interes și bunăvoința stăpânitorilor, pentru aceste nenorocite turme plătitore de biruri, lăsate în grija sa.

Nimic, pentru că reprezentanții lui Hristos acumulează bărbi respectabile și grele cruci de aur; averi fabuloase, privilegiu și palate. Pe cari le lasă moștenire rudelor sau tot bisericii... bisericii celei moarte însă.

Dar nici un ban pentru milioanele de flămânzi, infirmi și nenorociți; nici o centimă, s'ar putea zice, pentru această biserică vie fără nume compusă din copii și bătrâni ce mor de foame și frig; din toate sfărăturile actualei rânduriri sociale, ce așteaptă sprijinul salvator.

Iată cauza dezastrului din Rusia și Spania. Hristos a fost înșelat.

(Continuare în pag. II-a)

Marele eveniment al zilei:

Abdicarea Regelui Edward al Angliei

Urmașul regelui care pleacă este fratele său ducele de York. El a ocupat tronul regatului Angliei, al imperiului Indiei și Dominionurilor luând numele de George al VI-lea.

Cel mai mare eveniment ce s'a petrecut în ultimele zile în întreaga lume este incontestabil, abdicarea regelui Edward al Angliei și ocuparea tronului de către fratele său ducele de York.

Abdicând de la tron Edward a renunțat la toate titlurile sale ce-i reveneau în urma prerogativelor deținute ca descendent al regilor Angliei. Date fiind însă meritele sale câștigate ca principe moștenitor și ca rege al Angliei, noul rege, George al VI-lea, fratele său, i-a conferit titlul de duce de Windsor, astfel fostul rege a părăsit pământul Angliei ca duce de Windsor.

Motivele abdicării par a fi servite de imposibilitatea încheierii căsătoriei cu dna Simpson, căsătorie pe care constituția engleză ar fi considerat-o morganatică, dna Simpson fiind de origine burgheză.

Neputându-și strămăta sentimentele ce le nutrea față de dna Simpson fostul rege, acum duce de Windsor a preferat să renunțe la tron.

Ducele de Windsor a părăsit apoi pământul Angliei, mergând în Franța. De aici a trecut prin Elveția și s'a oprit în Austria.

Retragerea lui Edward, deși a lăsat în urma sa unanime regrete, n'a pricinuit, din fericire, nici o zguduire imperiului britanic.

Această puternică așezare omenească va rămâne și sub noul rege, George VI., o neclintită pavază a democrației și păcii din lume.

In politica internă

Apropiindu-se sfârșitul guvernării liberale, toți acei cari ar fi dornici să pună mâna pe frânele acestei țări, au început să facă jocul culiselor. Combinațiunile asupra formării viitorului guvern se țin lanț. Ele sunt bizare și îndrăznețe. Micile partidulețe se ocupă mai mult de aceste combinațiuni. Se vorbește despre un guvern de personalități și după multe cântăriri s'a ajuns la o formulă care întrece orice imaginație: Iorga-Vaida-Mironescu.

Partidul național-țărănesc, singurul îndreptățit să vorbească de succesiune, deoarece lui îi revine de drept și — sforarii se vor convinge — și de fapt, privește liniștit jucă-

ria copiilor bătrâni și se pregătește să ia conducerea țării.

Spre a împiedeca orice tentativă la care ar participa poate și guvernul, național-țărăniștii au început o violentă campanie de răsturnare spre a grăbi desnodământul.

A făcut enormă impresie expunerea punctului de vedere național țărănesc asupra politicii externe, expunere făcută de d. Ion Mihalache, președintele partidului în ședința comisiunilor parlamentare.

Rezumând cuvântările rostite în ședință, punctul de vedere național-țărănesc, pentru apărarea căruia partidul luptă de ani de zile, a triumfat. România rămâne pe linia vechilor sale alianțe, păstrându-și democrația și parlamentarismul.

Christos este înșelat. . Christos se răsbună

(Continuare din pag. 1-a.)

Inchiziția spaniolă — când clerul mânua cuțitul pentru a ucide semenul său — și cruzimile fără de seamă ale împăraților Rusiei, erau acoperite de „voința lui Dumnezeu”.

De acea voință falsă, târguită păgânește.

Spania, la Apusul Europei, iar Rusia, la răsăritul ei, au avut cele mai tari biserici... (materiale, formale, moarte și fără duh însă).

Cele mai mari revoluții sociale cunoscute de istorie sunt în curs tot în Rusia și Spania, având în amândouă un caracter de crud și trist anticlericalism, până la profanarea mormintelor. Trupurile călugărilor

și preoților sunt scoase din morminte și batjocorite.

Și deabia când ne gândim că și păgânii sălbateci respectă mormintele, ne dăm seama de marea vină a bisericilor respective pe care trebuie să o ispășească și morții și viii.

Hristos a fost înșelat...

Hristos se răsbună!...

Se agită clerul și bisericile din toată lumea...

Nici o grijă să nu avem însă, pentru epave, pentru hoituri.

Hristos veghează. Biserica lui cea vie va ieși strălucitoare și curățită, din foc.

I. D. Ungureanu
membru al F. O. R.

Din cuvântarea d-lui I. MIHALACHE ținută la Congresul general al tineretului național-țărănesc din Muscel

Europa astăzi, lumea întreagă mâine, este frământată de două mari vânturi: bolșevismul și hitlerismul sau fascismul.

Pentru România, oricare din ele înseamnă catastrofă mai ales în împrejurările zilei de azi; iar a le cere, înseamnă nebunie din punct de vedere românesc.

Și totuși, se ivesc oameni și la noi cărora li se suie zi cu zi temperatura la cap și predispuși spre nebunie, ne somează să înnebunim cu totul și cât mai repede cerând să mergem neapărat or pe tiparul Berlinului or pe tiparul Moscovei.

Ți adopta sistemul bolșevic ar însemna: înlăturarea monarhiei, înlăturarea religiei, înlăturarea proprietății sub orice formă, chiar aceea țărănească, înlăturarea libertății — pentru ca în numele unei restrânse muncitorimi industriale, statul să fie totul: agricultor, comerciant, industriaș, bancher, tot, tot: cine se împotrivesc spânzurătoare.

Câte jertfe de milioane de oameni a costat pe Rusia și acest sistem — silit să dea înapoi, totuși, sub forța țărănilor care nu-l înghit — știm cu toții.

Se potrivește el României? Și totuși sunt oameni, Români, care-l cer așa!

Ți adopta sistemul hitlerist înseamnă același lucru:

O monarhie vasală Berlinului — care în propria țară nu mai admite monarhia; înlăturarea bisericii „hitleriste” noastre ridicoli, se prefac a nu ști, și sunt încă și clerici mai mărunți sau mai înalți, care ignorează că hitlerismul a declarat război bisericii și cer înțoarcerea la păgânism cu zeul Wothan; Statul dispunând în totul ce ai să faci cu agricultura, comerțul industria:

Înlăturarea libertății —

Deosebirea nu este alta decât căzarmă care la porunca plutonierului major să fie gata a călea tratate, a sparge frontiere, a cuceri țări, a aservi popoare.

Deosebirea nu este alta decât că sabia dictaturii o pun în mâna dictatorului fascist, fabricanții, iar în mâna dictatorului comunist, muncitorii din fabrică.

Dacă înlăuntrul hotarelor respective este treaba popoarelor fiecăruia din cele două dictaturi să hotărască — apoi pentru noi România, grija este și mai mare pentru că amenințările de săbii încrușișate se fac peste capul nostru.

Dictatura germană declară război dictaturii comuniste; dictatura comunistă răspunde că va pedepsi pe cel ce a-

menință chiar acasă la el

Dar între Germania și Rusia este România, Cehoslovacia, Polonia.

Și bătaia se va da acasă la noi.

Și vom suferi noi și puștiile războiului, și puștiile hotarelor noastre.

Și se găsește la noi Români — și încă „naționaliști” și încă dascăli de naționalism care să se bucure și să îndemne la acest lucru.

Noroc că lumea îi cunoaște. Șefii lor se recrutează prin răsflăturile politicii țării — desperați cari nu mai au nici o nădejde — fugari și dezertori de război — sau venetici de peste hotare cu sânge amestecat din fel de fel de nații — care... ne dau nouă și tineretului lecții de românism naționalism, patriotism.

Idealul de stat românesc

Idealul de stat românesc este acesta:

Cu monarhie, cu religie, cu familie, cu proprietatea individuală dar organizate și disciplinate prin cooperatie și stat, prin libertate disciplinată și cu răspundere, prin autoritate dar legale, prin gospodărie cinstită făcute din punctul de vedere al celui care muncește și luptă nu al celui care exploatează și stăpânește.

Acest stat național românesc nu este nici ca cel comunist, nici ca cel fascist, nici ca cel liberal.

El este românesc adică pe numele lui adevărat țărănesc. Dacă n'ar fi un partid politic care să poarte acest nume, toată lumea ar recunoaște că aceasta e formula românească: statul național țărănesc.

Dar nu vor, pentru că se prefac a-l confunda cu statul de partid, sau de clasă.

De noi nu ne interesează calculele lor.

Ne interesează salvarea neamului.

Acesta este idealul de stat românesc.

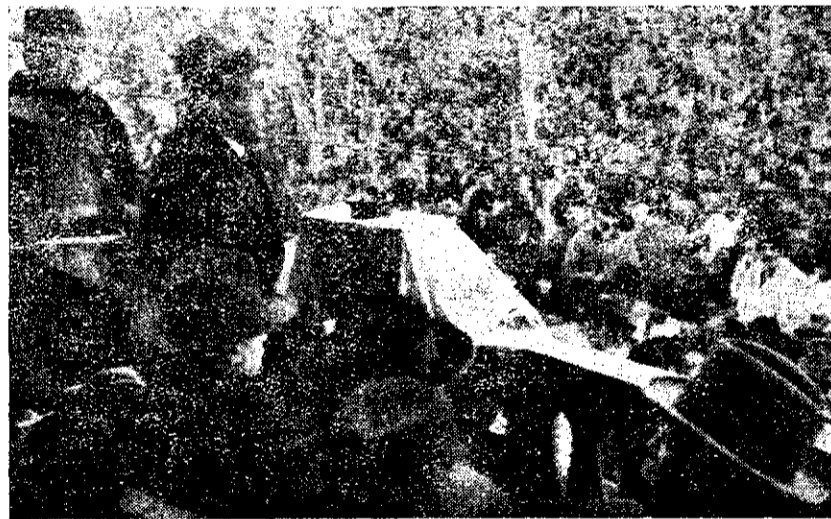
Datoria tineretului

Pe acesta să-l cultive și adâncească tinerii. Va fi o concepție plină de roade și pe terenul național și pe cel social, economic, cultural, etc. Pentru aceasta se cere o țărănime nouă, eșită din incultură, mizerie a sănătății, primitive gospodărească.

Această țărănime trebuie încadrată de tineret și căturari.

La această operă vrem să-i ducem.

Partidul național-țărănesc voește să devie armatura betonului armat, care va fi noua țărănime la temelia noului edificiu ce se cheamă statul național-țărănesc.

D. Virgil Madgearu vorbind poporului la 22 Nov. în Brad

D. Dr. Iustin MARȘIEU vicepreședinte al organizațiilor național-țărăniște din Ardeal

Lucrările comitetului regional al partidului național-țărănesc din Ardeal.

Marti, 15 crt. a avut loc la Cluj, ședința comitetului regional al partidului național țărănesc din Ardeal.

După o amplă expunere asupra situației politice interne, făcută de d. Mihai Popovici, președintele regional al Ardealului, s'a trecut la discutarea problemelor, de organizare.

Comitetul a ales încă doi vicepreședinți în persoanele vechilor luptători **Dr. Iustin Marșieu**, președintele organizației de Arad și **Sever Bocu**, pre-

ședintele org. de Timiș.

D. Dr. Ilie Lazăr a fost numit ajutor de comandant al gărzilor țărănești din Ardeal pe lângă d. M. Popovici, șeful acestor gărzi. D. Lazăr va fi asistat de dnii Col. Soica prof. Dragoș și pro. Iliescu.

D. Dr. Aurel Dobrescu a fost numit șeful serviciului de propagandă, iar d. Cornel Biauș, șef al serviciului de informații.

S'a hotărât apoi o intensificare a acțiunii partidului în toate domeniile.

Înlături cu trăgătorii de sfiori!

Fiecare din noi știm, că o guvernare liberală — judecând trecutul ei — însemnează exploatarea țării și a țărănimii și muncitorimeii, însemnează efuarea bugetului și a bogățiilor statului, în folosul băncilor, partizanilor și al industriei mari — în întregime înglobată patrimoniului liberal. Cu toate că știm lucrul acesta nădăjdiam totuși — în îndreptarea păcătosului, prin exemplele bune date de guvernările național-țărăniști, care adușeseră un suflu nou în viața de stat, făcând să treacă în toate instituțiile moralitatea, cinstea și îndreptatea. Zadarnică a fost speranța noastră, fiindcă și de data aceasta guvernarea liberală nu s'a oprit nici c'o iotă să desmintească zicala: „Năraul din fire n'are mântuire”. Dimpotrivă, conducerea statului a fost de așa natură, că scandalizat întreaga țară, s'a nemulțumit complect aliații noștri din afară.

Conducerea liberală, bazată pe minciună, pe suprimarea oricărei libertăți, pe disconsiderarea puterii legiuitoare, pe intrigării și diverziuni, a adus țara în pragul ruinei și al dezordinii. O astfel de conducere, nu putea trece neînferată — cu fierul roșu — de opinia publică a țării, ori-de-câte-ori i s'a dat ocazie să-și exprime voința sa.

N'au fost alegeri parțiale, județene sau comunale, unde alegătorii țării să nu-i fi respins cu dispreț. Deși împotriva acestei guvernări nenorocite strigă — cu disperare — toată suflarea românească cinstită: „să plece”! totuși se tîrîe sprijinită de toate scursorile politice românești, care vor să prelungească agonia regimului liberal, în speranța c'între timp, vor putea încurca lucrurile în așa fel, că forța țărănimii — partidului național-țărănesc — să fie înlăturată dela preluarea guvernării.

Gunoae vieții noastre politice — cu pretenții de conducători — au mirosul putreziciunilor foarte dezvoltat, caracter specific tuturor păsărilor de pradă. De câteva zile, aceste epave ce se întitulează șefi de partid — fără partizani, au început să dea din mâini și din picioare, la vestea — că regimul liberal — susținut de ei — are să fie concediat, iar în locul lui va fi chemat partidul național-țărănesc așa după cum dorește țara. La știrea că partidul țărănimii va lua frâiele statului în mâini, furie de nebulie i-a apucat pe toți politicienii, care sperau, prin combinațiuni nerușinate, să pună mâna pe puterea statului. Tremură, ca trăsniți de trăsnet, la gândul că odată cu instalarea țărănimii la conducere, privilegiile și bunătățile de care profitau trântorii — în mod mișelesc — de pe trupul vlăguit al țării, se vor înmormânta cu mare pompă pentru toldeauna. Ce nerușinare pentru acești peșcuiitori în apă tulbure, care n'au nimic comun cu țara, care n'au nici o legătură sufletească cu pătura țărănească, să pretindă puterea, pe simplul motiv, că știu linguși bine pe șeful statului și mai știu să-și zică „naționaliști” măcar că unii dintre ei sunt trădători de țară și dezertori de pe front!

În ciuda lor nebună desfășoară o activitate de desperați; în cafenele, în taverne, la joc de cărți, fac combinațiuni murdare și imorale, răspândesc șvonuri alarmate și mincinoase cu scopul vădit de a induce opinia publică în eroare.

Acestor trăgători de sfiori drăcești, nu le trebuie indicațiunea țării, lor le trebuie numai puterea, fiindcă dacă o au, voința țării o știu ei falsifica, prin furturi de urne, cu morți care votează, cu bătaie și violență — contra adversarilor politici.

Acestor resturi sociale de lume veche, care au fost și sunt profitorii unor privilegii moștenite pe nedrept, a sosit vremea să le punem botnița pe nas, spunându-le: „Așa nu mai poate merge, destul a fost! La o parte cu voi! Țara are dreptul să-și spuie cuvântul, și cuvântul ei trebuie ascultat! Țara numai îngăduie să fie condusă de toți declarații și de toți răsufलाții vieții politice românești! Țara vrea conducători noi, conducători pricepuți și cinstiți, care să-i dea un stat nou potrivit intereselor ei, Statul pe care-l cere țara este „Statul țărănesc” condus de idoli ei: **Ion Mihalache, distins pentru faptele sale eroice cu cea mai mare decorație pe care o are țara noastră, și Iuliu Maniu** al cărui nume va rămâne înscris pe fila de aur a istoriei neamului nostru, ca ctitor de țară.”

prof. **Const. Teodorescu.**

Țăranul și cartea și pe deasupra intelectualul

Comuna Bufeni nu este cunoscută azi numai pentru vrednicile locuitorilor ei din cele vremuri trecute, când, intelectuali și opincarii deopotrivă s'au dovedit a fi vajnici luptători pe tărâmul românismului și vigilenți visțierici ai celor mai pure sentimente naționale, ci-i merge faimă și pentru frumoasa cultură și scăpărătoarea inteligență a țărănilor băștinași. Ce să mai vorbim de hărnicia acestor țărani sortiți să trăiască, treimii și vreo cincisute câși sunt, din venitul, celor 3200 jug. cadastrale de care dispun!

Despre o prosperare, pe teren economic nici vorbă. Autoritățile, cărora le-ar incumba îndatorirea de a se ocupa de problemă, lasă Bufenii în părăgînă în favoarea unei localități vecine, pe care, justificând măsura cu necesitatea de a cuceri elementul minoritar, care-i acolo majoritar, o sprijinesc din belșug. Cu alte cuvinte Bufenii sunt sortiți pieririi drept răsplată meritelor din trecut. Nu face nimic! Așa-i în scumpa noastră Românie, ce-i românesc piere, ce-i străin înflorește.

Mai e ceva vrednic de notat pe răbojul timpului ce-l trăim. Între acești țărani intelectuali și intelectuali (cum le-am putea zice?) din comună nu există prea bune raporturi. Se datorează asta țărănilor, despre cari suntem nevoiți să spunem că sunt inteligenți, sau intelectualilor? Nu putem ști, câtă vreme nu cunoaștem intelectualii decât de pe urma câte unei isprăvi ce ne vine la cunoștință.

Ne vom strădui să istorisim două întâmplări petrecute nu de mult, în frunțașă comună. Eroii? De bună seamă țărani și intelectuali.

Iată-o pe cea dintâi:

Un țaran citește, într'o prăvălie un ziar. Să zicem că ar fi ziarul „Dimineața”, al cărei director politic a devenit recent subtilul și marele romancier Mihail Sadoveanu. Întră „intelectualul”. Vede nemai-pomenita ispravă a țărănilor și se răstește zicând:

„Ce citești ziarul acela jidovesc?”

Țăranul răspunde: „Așa-mi place. Și-apoi mă interesează tot ce-aș putea găsi într'un ziar. Zici că zia-

rul e jidovesc? Dar eu văd că e scris într'o limbă românească de o frumusețe rară.”

Replia intelectualului: **Ce-i trebuie țărănilor carte?! Plugul și sapa e de ei. Să meargă la lucru, acolo locul lui.**

Credem că e destul atât din conversația celor doi — ca să se învedereze perfect mentalitatea intelectualului din chestiune, intelectual, care, poate, ca erii a fost mai țaran decât interlocutorul său țaran, sau al cărui părinte o fi fost țaran, dar care a avut inimă să-i pună o carte în mână ca să ajungă „intelectualul” de azi.

A doua întâmplare ne înfățișează drept erou pe un institutor din localitate. De vreme ce e institutor am avut curajul să-l numim intelectual. O facem asta și dintr'un spirit de vanitate, căci, fiind și noi de aceeaș breaslă, ne place să ne zicem intelectuali. Bineînțeles acordăm oricui libertatea să confeseze aceasta. Noi însă afirmăm sus și tare că institutorul din chestiune e un „intelectual” și încă din cea mai gingașă speță. Vă veți convinge, stimați cititori, cunoscând isprava omului. Avem toată convingerea că făcând convenitele deducțiuni veți ajunge la aceeaș concluzie ca noi.

Iată!

D. institutor despre care se spune că citește cu glas tare, fără să se ferească de elevii săi și chiar sub acoperișul catedrei sale, o gazetă a unui oarecare lăptar din București. Iși ia oboseala într'o zi să-și poartă osanza până în casa (notați bine: în casa) unui vrednic cetățean din comună și-i grăește cam așa:

„Te-am mai văzut citind acest ziar jidovesc — (e vorba bagseama tot de „Dimineața” jidanului Sadoveanu) — Să nu te mai prind cetindu-l c'o păjești cu mine!”

Adică! D. institutor își face cultura cotidiană din ziarul unui lăptar și poate transmite această cultură odraslelor ce-i sunt încredințate spre frumoasă educație și se revoltă că românul citește ziarul celui mai mare romancier pe care l-a avut vreodată poporul nostru. Ziarul redactat de moldoveanul Mihail Sadoveanu, scriitorul neîntrecut, de care ar fi mândru oricare popor, occidental, cu alte veleități decât bietul popor român, este „jidovesc” și interzis de omul care face cultură la safe de institutor?!

Acesta este adevărul! Românul țaran nu-și poate face educația din cartea care-i con-

[Continuare în pag. IV-a]

Defilarea grupului de femei din Iacu și jur la marea intrunire din 22 Noiembrie

Ce e statul țărănesc?

1. Statul național-țărănesc: Urmărește ridicarea clasei țărănești, fără să prejudicieze interesele celorlalte clase producătoare.

2. Vrea ca în România să trăiască o țărănie bine situată economic și cultural și sănătoasă.

3. Va cultiva sentimente naționale românești și va fi o pavăza a monarhiei.

4. Va avea grijă ca România să aibă o armată bine înzestrată, bine echipată, bine hrănită și, pătrunsă de înaltul spirit de sacrificiu pentru apărarea granițelor, bine disciplinată.

5. Va fi un stat creștin.

6. Va fi un stat democrat deci va aplica principiul: pentru popor prin reprezentanții poporului.

7. Va face să înflorească în România cooperația, deci colaborarea tuturor pe toate terenurile, economice și culturale.

8. Va păzi sfinșenia cămi-

nului familiar.

9. Va respecta și va apăra dreptul proprietăți private.

10. Va lupta pentru drepturile poporului, pentru toate libertățile asigurate de constituție și contra tuturor acelor cari vor să supună interesele națiunii unei singure voințe.. Nu vrea dictatură nici comunism!

11. Se opune încercărilor de a se aduce în viața de stat o nouă iobăgie.

12. Respectând noblețea spiritului, va face posibilă ascensiunea la conducerea treburilor țării tuturor fiilor națiunii capabili și cinstiți.

13. Va respecta legile țării și le va face respectate de toți fără să admită privilegiul nimănui.

14. Va întrona cinstea, va asigura demnitatea națiunii și va cere socoteală tuturor acelor cari nu respectă legile, avutul țării și nu păzesc bunul nume al națiunii.

15. Vrea: dreptate.

Scandalul din Camera deputaților

D. Ghiță Pop, deputat de Hunedoara lovit de național-creștinii gogo-cuziști. A fost insultat și d. Ion Mihalache, președintele partidului național-țărănesc. Contrar zvonurilor tendentioase, conducerea partidului s'a solidarizat cu fondul interpelării dlui Pop. Telegrama dlui Dr. I. Marșieu, către d. Gh. Pop.

Ședința de Miercuri 16 crt. a Camerei deputaților va rămâne multă vreme în amintirea noastră a tuturor, iar cele petrecute în încălțată constituie o pagină rușinoasă pentru prestigiului parlamentarismului românesc. Vina o poartă, fără îndoială d. Octavian Goga și luptătorii lui de circ, pe cari, în loc să-i lase acolo unde calitățile lor îi reclama, i-a introdus în parlament. Neavând suficientă cultură, să răspundă prin forța intelului, ei recurg la mijloace brutale, iar argumentele lor sunt mușchii.

D. Ghiță Pop, deputatul de Hunedoara, care a răsturnat socotelile gogo-cuziștilor, iarna trecută, în acest județ, așa după cum d. Dr. Lupu le stricase la Mehedinți, a dezvoltat o interpelare asupra situației economice a Ardealului în funcție de spiritul centralist al Capitalei. Se vede lucrul că gogocuziștilor nu le-a convenit căci, la un moment dat, deputatul Robu, cunoscut prin scandalurile ce le provoacă ori unde ar apare, s'a aruncat asupra d-lui Pop și i-a fost lesne namile să strivească sub pumni pe un om mărunț, slăbuț al cărui argument nu poate fi niciodată decât cuvântul izvorit dintr'o intelectua-litate recunoscută. Astfel s'a putut înregistra în analele parlamentului român, compromis de național-creștinismul barbar, că un fost ministru a putut fi lovit chiar la tribuna Camerei.

Tot în acea ședință deputații gogo-cuziști au apostrofat pe d. Ion Mihalache, președintele partidului naț.-țăr., insultându-l.

Joi după masă d. deputat Victor Moldovan a cetit o declarație în numele partidului național-țărănesc prin care partidul se solidarizează cu fondul interpelării d-lui Gh. Pop.

D. N. Săveanu președintele Camerei a exprimat regrete pentru ofensa adusă dlui Ion Mihalache, iar Camera, prin aplauzele smulse de președintele său, s'a asociat. Astfel insulta adusă dlui Ion Mihalache s'a reparat.

Dar fiindcă interpelarea dlui Gh. Pop privește o problemă pe care partidul și-a însușit-o de mult, anume o largă descentralizare, asigurându-se provinciilor independența și mobilitatea în viața lor economică specifică, această problemă nu rămâne rezolvată prin agresiunea național-creștină săvârșită asupra unui dinstins ardelean.

D. președ. al organizației arădane Dr. Iustin Marșieu, înțelegând că lovitura aplicată de rabiatal și scandalagiu gogocuzist, a fost adresată Ardealului, a trimis dlui Gh. Pop următoarea telegramă:

„Condamn cu ultima energie insulta brutală și mă solidarizez întru toate cu interpelarea ta“.

Este nu numai regretabilă, e

condamnabilă această lovitură ce se dă Ardealului prin pumnul atletului rob, tocmai în aceste vremuri când M. Sa Regele invită lumea politică să se unească, când sensibilitatea ardeleană ar trebui să fie menajată, căci este provincia jinduită de dușmani.

Ardelenii nu vor înceta să ducă și mai departe lupta pentru a introduce în viața publică elementul cinstei, a demnității și a civilizației, cari să'nlocuiască

barbarismul și teroarea. Centralismul anihilator, care convergă totul spre Bucureștii corupțiilor, trebuie să fie înlocuit cu o vastă descentralizare, asigurându-se provinciilor o dezvoltare economică și culturală, așa după cum așezarea lor geografică și specificul lor le îngăduie.

Cazul dlui Ghiță Pop este cazul tuturor ardelenilor. Noi ne solidarizăm cu dsa și cerem satisfacție.

Poporul defilează în fața șefilor.

Țăranul și cartea și pe deasupra intelectua-lul

(Continuare din pag. III-a)

vine, nu se poate informa asupra vieții ce zvăcnește în jurul lui și care-l va antrena și pe el, decât aceea sau acela pe care-l vrea, musai, pseudo-intelectualul, prins în mrejele unei doctrine, care propagă violența și pe care, el o aplică fiindcă așa i s'a părut: autoritatea, pe care i-o dă meseria, îl acoperă.

Acolo la țară, toți la rând, se cred nu numai îndreptățiți, ci chiar obligați să terorizeze poporul, să-i impună, împotriva dreptei lui judecăți și a intereselor sale, propriile lui vederi, oricât de mioape, ori cât de răfăcite ar fi.

Nici unul dintre acei cari poartă în loc de cioareci pantaloni nu s'a putut ridica la concepția că ei sunt puși acolo ca să păzească ordinea, să propage vorba scrisă cu cumpăt, să samene germenul culturii adevărate și să cumpănească cu blândețe pașii poporului care le este încredințat. Și niciunul nu-și aduce aminte că fărâmitura de autoritate ce au ei purcede dela poporul față de care o utilizează cu cruzime și necrușare.

Dar dacă dumnealor s'au pierdut cu firea, și li s'au împăienjenit ochii, starea aceasta anormală nu este definitivă. Răfăcirile Dumnealor nu sunt căile destinului acestui popor baljocorit. Conștiința poporului este alta decât conștiința unora născută dintr'o defectuoasă și incompletă cultură, dintr'o înclinare spre o degenerescență spirituală, revelatoare de porniri atavice

cari unui adevărat intelectua-l nu pot decât să-i repugne.

Acestea sunt adevăruri cari nu pot fi contestate. Puritatea sufletească a poporului dela țară respinge încercările celor doresc orientat spre alte așezări sociale decât cele actuale, așa cum apa asvârle afară balonul plin cu aer. Ce-i gol, ce-i fără greutate, ce-i fals, nu poate pătrunde în sufletul țăranului român. El este primilor față de tot ce are substanță, față de tot ce naște din suflet și gând curat, față de tot ce-și capătă mobilitate datorită unei impulsii ce vine dela o forță creatoare. Tot ce-i negațiune pentru el rămâne neobservat, fără inter-res.

Dacă momentan cultura nu-l sprijinește indeajuns pe țăran în încercările sale de discernare, atunci are instinctul, care-l călăuzește spre felurile sale.

Datorită instinctului poporului român, avem azi o țară liberă, mare, cu un important rol în concertul popoarelor. Și datorită acestui instinct, pe care unii nu-l înțeleg și nu vor să fină seamă de el, avem țăran intelectual și intelectual (cum le-am putea oare zice?) Pentru țăranul român România liberă este țara în care progresează pentru intelectuali România liberă pare a fi țara răfăcirilor. **Prof.**

Societatea Sportivă și Culturală Română „Virtutea“ din Pecica, aranjează în ziua de 26 Dec. a. c. (a doua zi de Crăciun) în localul Corporației meseriașilor din Rovine, o serală cu program artistic, urmată de dans până'n zori.

Muzica va fi servită de orchestra dela Chestura Poliției de Stat din Arad.

Tuturor cetitorilor și prietenilor noștri le urăm sărbători vesele și un an nou fericit!

Gogo-cuziști trecuți în partidul național-țărănesc

Conducerea centrală a partidului național-țărănesc a primit următoarea cerere de înscriere:

„Subsemnații, foști membri ai partidului național-creștin, din plasa Budești județul Ilfov, cu onoare vă rugăm să bine voii a ne considera ca înscriși în partidul național-țărănesc, dorind cu toții să-i fim membri credincioși și hotărâți a lupta sub culele drapelului lui.

„Motivele care ne determină să acționăm în organizațiile acestui partid isvo-răsc din convingerea că interesul superior al clasei din care facem parte, cum și adevăratul naționalism, nu se realizează decât printr'un program care este cel național-țărănesc: că numai o propagandă nechibzuită a putul să ne facă să credem că acolo unde este adevărul poate fi trădare și tendință antinaționalistă.

In adevăr, partidul național-țărănesc reprezintă, însăși prin structura lui, clasa țărănească din această țară. Ori, a se susține că exponențial politic a 14.000.000 de români este lipsit de naționalism, este o aberație, iar când preocuparea de căpelenie a conducătorilor acestui partid este ridicarea

pe țărâm cultural, social economic-a acestei clase la nivelul de clasă conducătoare, este absurd să se vorbească de lipsa de patriotism a lor.

Pe de altă parte, ultimele manifestațiuni ale curentelor de dreapta au lăcut să iasă în evidență legăturile existente între ele și regimurile politice ale popoarelor cari nu urmăresc decât aservirea poporului românesc vechilor săi călăi. Aceste fapturi sunt și ele de natură a deschide ochii asupra problemei de a ști unde poate vorba de trădare a intereselor acestui neam:

Așa fiind, înțelegând a face o politică naționalistă, prin ridicarea clasei țărănești și transformarea ei în isvorul din care să iasă mâine elementele de conducere a întregii activități românești din această țară vă rugăm, domnule președinte a ne face cinstea încrederea dumneavoastră utilizând că mai util energiile noastre“.

Urmează semnăturile.

Așa vorbesc aceia cari treziți la realitate se reintorc sau se integrează în masa mare a națiunii, spre a lupta pentru adevăratele idealuri ale poporului român.

Mari revolte în China

Țara care nu-și poate recăpăta liniștea, China, atrage din nou atențiunea lumii asupra sa.

Generalul Ciang-Suek-Liang a fost încredințat cu comanda trupelor ce urmau să susțină lupte anticomuniste. Văzându-se într'un moment dat în situație prielnică el a desarmat garda mareșalului Ciang-Kai-Chek comandantul suprem al armatelor chineze, cu care discuta planurile de urmat în întreprinderea sa anticomunistă, iar pe mareșal l'a luat de prizonier împreună cu câțiva generali și înalți demnitari ai guvernului din Nanking.

După aceasta generalul rebel a constituit un guvern independent, care ar fi susținut de Sovielele din Rusia și, adresându-se guvernului din Nanking, a cerut:

1. Deslănțuirea imediată a războiului împotriva Japoniei.
2. Recucerirea teritoriilor chineze lăsate Mancuriilor.
3. Devenirea la politica lui Sun-Yat-Sen, care recunoaște comunismul.

Efectivele generalului rebel s'ar ridica la cifra de peste o sută mii oameni.

Din câte se observă generalul care fusese trimis să susțină o luptă anticomunistă s'a asociat comuniștii și întreprinde o acțiune contra guvernului care-i încredințase comanda trupelor.

Se crede că acesta eveniment va da o nouă inforsătură

stărilor din extremul orient și se mai crede că imixtiunea sovietelor în revolta generalului Ciang-Suek-Liang ar fi urmarea tratatului germano-japonez care urmărește o luptă comună împotriva comunismului.

Se vede că anul 1937 ne rezervă nebanuite surprize.

Situația în Spania

Dacă la început norocul armelor a favorizat pe rebeli, în zilele din urmă, el s'a dat de partea guvernamentalilor, deși cei dintâi sunt intens susținuți de către germani și italieni.

Guvernamentalii au recucerit orașul Ovido și o serie întreagă de localități; de o însemnată importanță strategică, se menține energic în Madrid și vădesc o hotărâre de a câștiga lupta pe care nu ei au dorit-o.

Ajutoarele germane și italiene trimise rebelilor nu mai au caracterul de ajutoare, ci tind să se nfășișeze ca o angajare fășișă în luptă. Dacă ști-rile, că guvernul italian și german trimite mii de soldați italieni pe teritor spaniol, se verifică, atunci revoluția din Spania își pierde caracterul local și ia caracter de război între națiuni.

Redactor resp.:

prof. ILIE ARDELEAN

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
str. V. Goldiș (f. Românului) Nr. 6.